

Nu høre vi fra det ærede Medlem, at de vare ganske vist ikke evig, en Gang maatte man komme ud af dem. Men en lille Ewig-
hed have de Herrer altsaa forsonet sig med, en lille Ewig-
hed i alt Fald skulle disse Love blive begravede i Landstinget. Det er et nyt Moment, som det er ganske interessant at faa oplyst. De ere altsaa „et Led i den politiske Kamp“ — dermed synes det ærede Medlem at tro, at Tinget er forsvaret. Jeg tvivler ikke i mindste Maade om, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller anse sig for at være berettigede til at føre den Kamp, som de føre mod os — jeg vil ikke bruge Ordet rasende om det ærede Medlem, skønt den højtærede Formand fandt det parlamentarisk, men jeg synes ikke om at sige, at han er en rasende Politiker; men det ærede Medlem stiller sig i alt Fald paa et noget ultra Standpunkt og mener, at naar man fører en politisk Kamp, griber man de Midler, man har. Det er ikke rigtigt. Man maa kun gribe til konstitutionelle Midler, men de Midler, som her gribes til, ere ikke konstitutionelle, grundlovmæssige, de ere, som Krieger sagde, stridende mod enhver rimelig Fortolkning af Grundloven. Det ærede Medlem kunde ikke en Gang paaberaabe sig en tvingende Nødvendighed eller noget lignende. — Det ærede Medlem sagde, at jeg havde ingen Grund til at bebrejde ham eller Landstinget, at det behandlede disse Love paa den Maade; thi jeg gik jo ud fra, at de for længst vare retlig ophørte at eksistere, saa var det kun almindelige Lovforslag, og dem kunde Landstinget behandle, som det fandt stemmende med Samfundets Løb. Ja, men det ærede Medlem kan jo ikke sætte sig paa mit Standpunkt. Vil han stille sig paa mit og mine Benneres Standpunkt, saa lad ham tage Konsekvenserne af det, nemlig, som vi mene, at hele den Tilstand, Regeringen opretholder ved sine Gendarmere og øvrige Provisorier, er ulovlig. Ja, vil han gaa med mig deri, skal jeg hilse ham med Glæde som Medkæmper, men det tror jeg ikke, jeg faar ham til. Lad os altsaa blive paa det Standpunkt, som han staar paa, og det er dette, at disse Love eksistere kun, fordi Landstinget og Folketinget ikke stemmer dem ud, og saa er det ærede Medlem og hans Benner med til nu paa syvende Aar at sanktionere denne Tilstand, at naar en Regering kun kan faa Tilhold hos det ene Ting, saa kan den regere med provisoriske Love og forholde det andet Ting endogsaa kun at komme til at votere over saadanne Love. Det er altsaa det, det ærede Medlem siger, det er et Led i Kampen; men naar man bruger Sværd i Kampen, skal man passe paa, at det ikke er

et tveægget Sværd. Han vil meget let kunne forta, at naar det bruges som Sværd i Landstingets Haand, kan det ved Lejlighed ogsaa bruges i Folketingets Haand, og jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem og hans Benner vilde være de første til at rette Bebrejdelser mod Folketinget, hvis det paa syvende Aar beholdt provisoriske Love, som det vidste, at Landstinget paa ingen Maade vilde finde sig i, og derved hjalp en Regering til at regere med provisoriske Love paa syvende Aar, skønt Grundloven siger: Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Det er det, som gør hele dette Spørgsmaal om de provisoriske Loves Behandling, som jeg sagde før, til Provisoriets Uvilleshæl, det er et Punkt, som de ikke komme ud over. — Det ærede Medlem henviste til Finanslovbehandlingen og mente, at man af den Maade, hvorpaa Folketinget behandlede den foreløbige Finanslov, skulde kunne slutte, at Folketinget ikke havde noget imod, at disse Love bleve behandlet paa den Maade, som skete, men den Slutning er forkert; Finansloven er jo i mange Henseender noget særligt, blandt andet derved, at den kun gælder for et Aar — baade den foreløbige og endelige. Disse Love ere jo derimod ganske almindelige Love; det er Love, som ifølge deres Karakter endog skulle være permanente, Love, som, naar de forelægges Rigsdagen, bør gaa fra det ene Ting til det andet, og naar det, at de vedtages i Rigsdagen, er Betingelse for, at den provisoriske Tilstand opretholdes, bør de ikke forholdsvis det ene Ting af det andet Ting eller af Regeringen. — Og naar endelig det ærede Medlem udtalte sig om, hvad Resultatet vilde blive, naar disse Love, og specielt Gendarmeriloven, sendtes til det andet Ting, holder hans Betragtning slet ikke Stik. Det ærede Medlem henviste til, at Folketinget i sin Tid, da Regeringen forelagde et Lovforslag om Statspolitiet, ikke vilde fremme det. Det er rigtigt, men hvorledes var Situationen da? Den var den, at samtidig med, at Folketinget fik forelagt et saadant Lovforslag, blev den provisoriske Lov om Gendarmeriet forelagt her i Tinget, og Folketinget var altsaa under det Tryk, den Trusel, at hvis det ikke gik ind paa Loven om Statspolitiet, beholdt man Gendarmeriloven paa den Maade, det nu en Gang er labet til. Det var, som den ærede sidste Taler rigtig bemærkede, noget ganske andet, end at Stillingen er fri. Lovgivningsfaktorerne maa antages alle at være lige fornuftige og have lige Ret til frit at tage deres Beslutning. Saa er det ikke berettiget, at det